VINTILĂ HORIA

CARTEA OMULUI SINGUR

COLECȚIA MEȘTERUL MANOLE

DE ACELAȘ AUTOR:

PROCESIUNI poeme
Editura Librăriei
Pavel Suru 1937

CETATEA CU DUHURI
poem
Colecția Meșterul
Manole 1939

VINTILĂ HORIA

CARTEA OMULUI SINGUR

POEME

COLECȚIA MEȘTERUL MANOLE
BUCUREȘTI
1941

Domnului Octavian Neamțu,
pentru vremurile de glorie
și prietenie dela „Serviciul Social",
omagiul și prețuirea lui
[illegible]
5 Iunie 941

Non Omnis Moriar

BRĂȚĂRILE GRELE

Domnului Ion Pillat

V A Ț E S

Ne fură macii dați pentru visare,
Surâsul fetelor pentru iubit într'una,
Și nici fecioara asta albă, luna,
Nu-și pleacă'n van găteala peste mare.

Vreo rimă poate că suntem și noi
La lucruri sau la sufletele toate,
La flori, la frunze, la'nserări sau poate
Murim în umbra noastră ca'ntr'un sloi.

Ce mări albastre făurim din vise!
Ce albe caravele lung plutiră
Impinse'n larg de trista noastră liră
Spre țărmul unde-a tras cândva Ulyse!

Verzi cocotieri între tăceri sihastre
Și lacuri prunduite cu coral,
Femei de soare cadențând pe mal
Furtuna grea a dorurilor noastre....

Și când să prinzi subt buze sânii goi,
Când cade'n unde soarele'nsetat,
Atunci și visul cade'n înserat
Ca un hulub cu aripe prea moi.

Atunci dece visăm cu fruntea grea?
Poate că totuși nu suntem o rimă,
Ci doar un cântec singur, o sublimă
Și'ndurerată trecere de stea.

BRĂȚĂRILE GRELE

Cu care mână m'ai blagoslovit
Stăpâne, de-am rămas cu darul
De-a strânge 'n slove sufletul rănit
Și de-a sorbi veninul cu paharul?

Poate-au greșit pe seama mea străbunii,
Poate-au iubit prea des, poate-au urît...
Au râs prea mult de's veșnic mohorât
Și plâng stingher sub policandrul lunii....

Vre-un moș tehui o fi lovit cu spada...
Vre-o fată în alt veac va fi trădat...
Și'n cine știe ce veleat, zăpada
S'o fi 'nroșit de sânge vinovat...

M'au asvârlit sfârşit ca un amin,
Le port acum păcatele prin vreme
Şi-mi strâng durerea 'n margini de poeme
Ca pe-un blestem nostalgic şi străin.

Apropie-te fată nemurire,
Sunt blând şi cred în frumuseţea ta
Şi mi-a şoptit as'noapte cineva
Că un strămoş s'a frânt dintr'o iubire.

VALS TRIST Nr. 2

Ţi-aduci aminte, fată finlandeză,
Amurgul depe ţărmul tău din Nord?
Creşteau tăceri din umedul fiord
Şi pasări mari sburau în paranteză.

Mesteacănul suia în flacări pure
Spre cerul liniştitei înserări;
Veneau sonore glasuri de secure
Şi pânze albe fluturau pe zări.

Apoi, târziu, când luna din fiord,
S'a ridicat pe cer şi s'a aprins,
Din toată ţara ta, un cântec stins
Mi-a 'ntins încet regescul lui acord.

In ritm prelung de vals îndurerat
M'a strâns mai mult și mai senin de tine.
Parcă dansau cochetele coline
Și fredona mesteacănul brumat.

Sybelius își tremura răscoala
Pe coardele amurgului finez
Și'n șiruri lungi și reci de do diez
Dansa prin aer toată Kalevala.

Ți-aduci aminte mâna care-a strâns
Pe umeri leneși șalul tău căzut,
Și ochii verzi ca valul desfăcut
Și valsul trist în care-am stat și-am plâns?

AMURG INTIM

Pe munte a căzut lumina ca un șal
Și umărul de piatră înfiorat s'a strâns.
Din vale urcă ceața moale plâns,
Cusută'n verde seara-i ca de bal.

Durere albă, tristul meu sonet,
Cioplită'n suflet, ca pe vârf o stea,
Implor tăcerea lacrimă să dea
Pentru amurgul tău în violet.

BALADA IN EXTREMIS

Nu cred în moarte ci într'altă viață,
Mai albă, mai curată și mai grea,
Pe fiecare umăr va sclipi o stea
Și toate drumurile vor ieși din ceață.

Va fi o pace lină peste toate,
Ca'n raiul vechiu al lui Adam și Eva,
Inspăimântată fața lumii se va
Topi în urmă, plină de păcate.

Voi regreta pământul? Cine știe?
Imi voi aduce aminte de femei,
De nopțile cu lună și cu tei,
De mâinile Olguței, de beție,

De toți prietenii cu care toamna
Visam sub frunze glorie și fete...
Imi voi întoarce fața la perete
Și voi jeli, amic cu Moartea Doamna.

Și'n seara calmă, veșnicia toată
Nu va plăti cât un sărut de fată.

DIVINA TRAGEDIE

I

Pe drumul meu întoarceri nu m așteaptă,
Răscrucile's îndemnuri mai departe,
Iar înserarea — 'nfrigurată treaptă.

Din ce neant de necitită carte
Am smuls făclia vastei rătăciri ?
Din ce psaltiri cu filele deșarte ?

Poate-am purtat zenitul în priviri
Și'n gândul plin am încrustat nadirul
Ca pe-o sămânță-a marei despărțiri !

In urmă-aud cum flutură clavirul
Stindarde reci de toamne neuitate,
In seara care-și strânge patrafirul.

Poeme vechi? Ce pasări înnecate,
Și ce departe ritmul lor coboară!
Parcă-am trăit cu visele legate

Și parcă astăzi, pentru'ntâia oară,
Pot scrie pe răbojul meu de om:
Singurătatea nu mă mai doboară!

II

Istoria mea-i prea mare pentru'n om,
Iar ceasul nou va fi cândva ceasloave
Ingrămădite'n umbră cât un dom.

Voi fi atunci cu mâinile firave
Și-o stea uriașă-mi va veghea ursita,
Alb călător pe ne'ntrecute nave,

Nel mezzo del cammin di nostra vita!

CÂNTECUL NEDUMERIRII

Cât vom umbla asemeni rătăcitoarei umbre
Pe căile bătute de-atâția pași pierduți,
Nu știe nici tăcerea cu umerii căzuți
Care vrăjește visul în ceasurile sumbre.

O vom afla atuncea când obosiți de cale
Vom întreba sfârșitul dece ne-a inceput,
Iar când nemărginirea ne va sui pe scut
Vom lepăda trecutul ca praful din sandale.

TRISTIA

Peste trecut se scutură castanii.
E de metal amurgul, sau de ceară,
Sau văd în mine, trist, cum fluturară,
Ca 'ntr'un amurg și clipele și anii ?

Câte-un popas în urmă : zâmbet cui ?
Câte-un sărut păstrat în calendar,
Ca viespea încrustată 'n chihlimbar.
Minunea liniștii în mine nu-i.

Prin turn trec orele ca printr'o ceață.
Iar timpul, un student întârziat,
Coboară'n sferturi pasul său ritmat
Și 'n spada limbilor se satură de viață.

Auzi cum bate clopotul din turlă?
Pe burgul ud și cerul s'a oprit
Ca un ceasornic stat la asfințit
Când moare vipera și câinele când urlă.

Cum să-ți surâd când ne îngroapă anii?
Zăpada lor e proaspătă, dar grea.
. . . .
—„In fața vieții n'a făcut metanii",
Va scrie-un bard pe amintirea mea.

LEGENDA

Voinicul a murit la margine de basm,
Cu părul prins în sânge ca 'ntr'o cască.
Pe fruntea lui a stat, duhovnicească,
Tăcerea 'ncremenită ca un spasm.

Un corb într'un târziu l'a mângâiat
Cu aripi grele, aripi de mătase, —
Din piscul negru croncănind lăsase
Să cadă un inel pe brâul lat.

Inel furat din poală de domniță,
Rubinul stins fusese 'n deget floare,
Murea acum, amurg în cingătoare,
Lângă securea netedă, de criță.

N'au fost nici lacrimi, nici închinăciune,
Din rană doar a picurat un strop
Și nori aprinși au fulgerat galop
Trăsnind cuvinte 'n aspră rugăciune.

Departe, auziți cum plânge
Domnița lui cu gând de mânăstire?
Pe înserat i-a dat cerească știre
Batista înflorind trei stropi de sânge.

ÎN AMURG AM UCIS...

In amurg am ucis o pasăre mare
Cu aripi de sânge pe dealuri întinse
Și penele grele-au căzut tot mai stinse
Și noaptea din ele s'a rupt peste zare.

Cum cântă trecutul în fundul veciei!
— O buhnă ciudată și lacomă foarte —
Tîrziu, cu încetul, din stelele sparte
A curs peste mine uleiul poesiei.

A fost noaptea ceea prea tristă și grea
Ca'n versul acesta întocmai s'o pun.
Nici astăzi din cioburi nu pot să adun
Prea cruda, prea 'nalta, prea limpedea stea.

Am ucis în amurg o pasăre sură,
Cu aripi de sânge, cu ochi de 'ntunerec
Şi caut şi astăzi în van să desferec
Pecetea de taină ce-mi stă peste gură.

ÎNCHISA LITURGHIE

INCHINARE

Prin târguri, Doamne, sufletul mi-alunec
Și printre oameni în zadar Te caut.
Mi-e glasul rupt și răgușit: un flaut
Cu sunetul răpus de prea mult cântec.

Te-aștept în dimineți întunecate,
Prin zgomotul răscrucilor umblate
Și-am obosit de când Te caut Doamne,
Prin zvon de ierni și prin uscate toamne.

Nu vezi? Sunt singur și prea greu mi-e scrisul
De-a nu Te fi 'ntâlnit pe nicio cale.
Dă-mi semn să'nchin Minunăției Tale,
Condeiul greu, poemele și visul.

Fă=mi glasul drept și coardele sonore,
Cuprinde=mi fruntea'n mâini de aurore
Și lasă=mă pe albul unei pagini
Să mă culeg sfios dintre paragini.

NU VREAU VEDENIA TA

Pe care drum nu Te=am adulmecat,
Ca fiara care=și caută stăpânul?
Pe câmpul ud pe care putrezește fânul
Și prin amurgul roșu și 'nsetat,
Pe care drum nu Te-am adulmecat?

Și urma Ți=am ghicit=o pe poteci
Și glasu'n seară Ți l'am ascultat,
Stăpâne, libertatea mea=i păcat
De=asupra ei de nu vrei să te=apleci.
... Și urma Ți=am ghicit=o pe poteci.

Nu vreau vedenia Ta în ceasul sur
In care umbrele înșală muritorii,
Când vinul amurgește în podgorii
Și când trecutul sgârie prin prejur,
Nu vreau vedenia Ta în ceasul sur.

Te chem așa cum ești, nemărginire,
Incinsă ritmic într'o strofă dură,
Aproape, mai aproape, ca o gură
De fată mare stinsă de iubire.
Te chem așa cum ești: Nemărginire...

PSALM MEDIEVAL

Din razele goale ce flutură 'n geam,
Albind printre gratii arcatele bolți,
Dă-mi chipul Tău Doamne și pune-l balsam
Pe pieptul meu palid zdrobit între colți.

Din cuiele aspre vreau sângele ud
Să-l văd pe podele cum picură cald
Și 'n besnă cum cade ritmat să-l aud
Ca timpul în ceasul din turnul înalt.

Adâncul din mine ce picură 'ntr'una
Adună-l în cupa iertărilor Tale,
Ca ultimul țipăt, când tremură luna,
In raiu să rodească belșug de petale.

REVELAȚIE

Alb, alb, prin alb Te-am răscolit,
Prin albul pur ca printr'o iarbă rară,
Ingenunchiat în iarna solitară
Cu duhul Tău m'aș fi acoperit.

Ai fost în albul mat, ca'ntr'o mireasă
Fiorul alb al desmierdării vrute
Sau ai trecut prin fulgi, prin brazi și ciute,
Prin zâmbetul zăpezii de mătasă !...

In pumni Te-am prins, mireasmă înghețată,
Și 'n bulgăr greu Te-am asvârlit în sus;
Poate c'ai fost în bulgăr de Te-ai dus
Spre cerul de cristal, ca o săgeată !...

PIEIREA INGERULUI

Pe dealul ăsta gol nici pas, nici vreme,
O baltă 'n sânge cerul, jos prin vii
Nici struguri nu mai sunt și frunza geme
Ca o lăută fără melodii.
Din singur cum am fost, mai singur sânt
Și mă 'ncovoae timpul spre pământ.

Aripa asta nu mai vrea să zboare,
Să scrie pana 'n mână nu mai vrea.
M'aș rezema cu tâmpla de o stea
Dar prea e 'naltă steaua-mi călătoare.
Aripa nu-i, penița nu-i; un singur dor:
Cu fruntea între cântece să mor.

Dar unde-i cântecul prea mult cerut?
Amurgul gol gândește altă moarte.
Nici moarte n'am? Să fug atunci în lut.
Din fruntea mea vor crește oale sparte
Iar pana care nu vrea să se stingă
S'o facă Domnul clinchet de tilingă.

ZODIAC EROTIC

Olguței

O ARIE TRISTĂ

O arie tristă, timpul meu trecu
Pe lângă aripi ca un vânt ușure,
Iubita mea, mirarea-mi prinzi și tu
In ochii clari cu tonuri de pădure.

A fost un vânt și totuș stăm în el
Ca 'n apele lui Heraclit o umbră.
Ne leagă 'n veci acelaș trist inel
Și ne'ncovoaie-aceeaș grijă sumbră.

Cum cade seara peste amândoi
Și soarele cum cade 'n rostul lui
Curând iubito vom cădea și noi
In înserarea nesfârșitului.

Atuncia, vântul care azi ne bate
Se va numi probabil veşnicie,
Căci totul poartă numere schimbate
In infinita asta comedie.

CREPUSCULARA

Aicea, lângă lacul cu toamna subt oglindă,
Unde păzesc pescarii tăcerile din funduri,
Am tors prietenia ca pe=un fuior de gânduri
Şi=am recitat amurgul, solemn, ca pe=o colindă.

Când turnurile nopţii s'au rezemat de ape,
Oraşul înviase din umbră ca un mit,
Strângeam tăcerea noastră în visul împlinit
Şi dragostea, din urmă venea să ne îngroape.

CEAS DE TAINĂ

Nu m'a minţit nici gura ta şoptită,
Nici părul de aramă 'n destrămare,
Nici ochii rupţi din valuri de uitare,
Fecioară blândă, albă stalactită.

M'a înşelat doar zâmbetul pe buze
Şi mâna care-a strâns înfiorată
Petalele de roză înspumată
Căzute 'n seară ca un stol de muze.

A fost părere zâmbetul din gând
Şi moartea florii sinucisă 'n glastră ?
Venise luna ca o frunte în fereastră
Şi-o stea pe cer se închina căzând.

Am rupt un spin în suflet şi-am tăcut.
Vorbeau doar nopţii razele de lună
Şi 'n liniştea întinsă ca o strună
M'a smuls din vis amarul tău sărut.

POEM PENTRU INFANTA ROSAURA...

O simfonie palidă te-a strâns
Intre culori ca într'un portatio,
Infanta mea cu ochii de olio,
Invesmântată 'n umbre ca 'ntr'un plâns.

Ce lung trecură între cadre anii...
Pe lira mea de strune dunărene
Iţi cânt, iar tu m'asculţi gândind alene,
Şi numeri rar truditele metanii.

In şeaua grea cu pernă de azur
Prea multe veacuri nu-s de când săltai
Intr'un tăcut şi clar amurg de Mai
Spre 'ndrăgostitul veşnic, trubadur.

Ce aspru soare cobora spre munți,
Scăldat în sânge ca într'un blestem!
Infantă, tremur în acest poem
Pentru iubirea ta fără de nunți.

Portretul tău de-acum, nu-mi poate spune
Cum ai murit în seara de cristal.
Poate-ai dorit tu însăți din pumnal
O ultimă și aprigă pasiune...

... ȘI PENTRU SORA EI IOANA

Lăcașul ăsta cât îl vei mai ține
In degetele tale bizantine,
Așa subțiri, așa de palid fine?
Porți un păcat în ochi, mai vechi ca tine.

Dac'ai murit așa cum peste mări
Infanta Rosaura trist muri,
Nu-i vina ta că'n seara asta gri
Cobori smerită după sărutări.

Nici vina mea că de pe zid te chem
In singuratecul și albul meu poem,
Și că în nunta care va urma
Vom coborâ în noaptea fără stea.

MARY

Suava mea mătuşă, plecată peste lume,
Cum luna din catarguri plecată-i peste bord,
Făptura ta e-o undă şi fruntea ta un Nord,
Iar gura ta aprinsă nu cântă niciun nume.

Din pasul alb şi neted nu cade niciun timp
Şi nicio umbră seara pe fruntea ta nu cade.
Sprâncenele se'mbină, noptatice arcade,
Peste-o privire rece, dar fără anotimp.

Când nicio stea'nsetată spre visuri nu ţi-e drum,
Tu recitești din Goethe, din mine sau din Kant
Şi nu gândeşti că vre-unul îţi va fi fost amant
In alte vieţi sau, poate, în nopţile de-acum.

Unde=ai cules atâtea stăpânitoare grații
Mătușa mea suavă și blondă ca un paj?
Aș face pentru tine din versuri un grilaj
Ca să te prind o clipă în clarele lui spații.

CÂND UMBRA VA CUPRINDE...

Când umbra va cuprinde fruntea mea
Vei ști și tu atunci că n'am fost zeu
Și că iubindu=te așa ca azi, mereu,
Imi era scris să lunec într'o stea.

Și ochii verzi și mâna care=a stat
De=atâtea ori în mâna mea de lut,
M'au încântat și totuș m'au durut
Căci clipele din tine într'una au sunat.

Așa cum noaptea noastră s'a sfârșit,
Așa cum ziua în perdea a nins,
Așa, cândva, din noi se va fi stins
In marea umbră dorul de iubit.

Și voi fi singur, ca o altă lună
Și mă va arde setea de pământ,
Voiu fi o plânsă aripă de vânt
Și voi sufla spre stele'n noaptea brună.

Pe Carul mare rezemat voiu sta
Și'n tristul vid tăcut te=oiu căuta,
Iubita mea, iubita mea,
Voi fi în spații ca un fulg de nea.

Hai, iartă=mi ca și ieri melancolia.
Ulciorul lunii umple iar potirul,
Să căutăm în perne zenitul și nadirul
Și peana mea s'o 'nghită veșnicia.

ALBA CHEE A POEMEI

Cum cade soarele pe coapsa ta
Pari carnea coaptă=a fructului oprit.
Prea blândă=ți mâna mi=a acoperit
Pe buze dorul care te=aștepta.

Uit noaptea albă strânsă'n amintire
Ca sulul scump al unui pergament
Și te privesc așa, ca pe=un fragment
Din obosita noastră nemurire.

Iți știu și sânii cum încet tresar
Când mâna prinde luciul lor duios
Și pulpa strânsă fin pe lângă os
Ca lâna peste fusul de cleștar.

Și ochii de pisică verzi și cruzi
Poftind alene genele să'ntrebe
Dece se luptă pentru ei o plebe
De patimi grele'n ochii mei cei uzi.

Un semn de întrebare'ntre imagini
Cu plete răvășite, de aramă,
Nu simți cum pana mea aprins te cheamă
Să'ncep cu tine albul depe pagini?

POEMA SFÂRȘITULUI

Frumoasa mea, te frânge toamna iară
Și te topești în zare ca un fum,
Prin frunze moarte seara-și tae drum
Și părul tău cu noapte se'mpresoară.

Ai fost așa frumoasă totdeauna
Și te-am iubit atuncea ca și azi.
In ce adânc cu fruntea ta să cazi
Ca să lucească'n locul vostru luna?

Trec zile, frânte una după alta,
Mă lupt cu viața ca să pot uita
Și seara scriu în amintirea ta
Un vers de piatră rupt din ani cu dalta.

Voi aduna poeme cu poeme
Și când trecutul îmi va fi o carte,
Din fiecare pagină, spre moarte,
Voi face pânze ultimei trireme.

ZBOR PARALEL

Plângea un om într'un mormânt pustiu,
Ciocneau pahare goale stele'n cer
Și hoinăreau sub asprul ger
Un suflet mort și-un suflet viu.

Din iarnă s'au desprins și-au mers spre ea
Pe dealul alb crescut ca un coșmar,
In miezul zării, fulgerat de nea,
Sub lună-au stat și s'au iubit amar.

Cădea din liniști fulg de moarte grea
Și'n noapte scăpărau făclii pe stânci.
O, dorul celor doi febril sculpta
Minuni în alb cu tâlcurile-adânci.

Și munții au zâmbit la jocul lor
Și apele s'au strâns în suluri sure
Arzând copita fiarei din pădure...
Cei doi s'au dus să'nghețe alt izvor.

In zbor prelung și limpede de ski
S'au risipit în zările de fum,
Albind, odăjdii reci, în miazăzi,
Gând paralel pe singuratec drum.

V E D E N I I

A r i a n e i

DRAGOSTE

Arc alb și repede uitare
Neîncetat te caut și te las
Voi fi curând sărmanul fără glas,
Cu bratu nțepenit în așteptare.

PIETATE

Când plânge amintirea pe umăru'nserării
Şi frunzele cad rare, ca lacrimile grele,
Tu te'nfiori de grija singurătăţii mele
Şi mâna ta desface perdelele uitării.

PRIETENIE

Hlamidă caldă, grijă'mpărtăşită,
Din viaţă te=am trecut în porţelan
Şi, nemişcat, am aşteptat în van
Să sângere durerea dăruită.

REVERIE

Din carte urcă visul în aer ca un fum.
Il sui în ochi și, fraged, îl rup din locul lui
Și-l prind în ace repezi pe ceara gândului,
Ca'n insectar gândacul cu aripe de scrum.

MAREA INTREBARE

Plutea o seară rece de toamnă peste munți
Și rănile din soare se închideau de frig.
— De unde vine moartea, prietene Zadig,
Cu aripi de rugină să bată lângă frunți?

RITM

Când cântă cucuveaua și orele când cad,
Ca niște clape negre pe geamurile reci,
Îmbătrânești cu seara, cu gândurile treci,
Cum trece căprioara prin acele de brad.

DARURI IN POEME

SCRISOARE DE DINCOLO

Lui Ovid Caledoniu

Prietene, când umbra serii sure
Va coborî sunând dinspre pădure
Şi când pe munţi o stea de-argint va bate
Cu deget umed în singurătate,

Aprinde amintirii o făclie
Şi 'nchide geamul dela răsărit.
Va fi pe sticlă chipul meu lipit
Ca o icoană galbenă şi străvezie.

Să nu te sperie ochii mei de lut,
Din albul lor tot luciul s'a pierdut —
Şi nici pe fruntea mea pământul greu
Să nu te'nşele: mortul sunt tot eu.

Voi ciocăni cu deget ud în geam
Şi ca un vânt va plânge veşnicia.
... Era o noapte clară şi iubeam
Şi eu şi tu femeea, poesia.

Ne-am îmbătat de glorie ca munţii
Şi am sorbit întreg potirul frunţii,
Ne-am risipit amarul prin poeme
Şi-am râs de tonţi, de proză şi de vreme.

Şi iată-acum privirea mea te doare,
Tu scrii cu mâna albă pe hârtie
Aceleaşi versuri de melancolie,
Aceleaşi ritmuri sincere şi clare.

In lumea mea nici nu mai pot să scriu,
Condeiul meu e-un plisc de cucuvae
Şi când îţi bate luna în odae
Eu fac lectură nopţii din sicriu.

Dar nu voi sta prea mult în sihăstrie.
Căci vom trăi curând pe acelaş plai
Şi sub coperta nopţilor de Mai
Vom scrie-un tom „Despre prietenie".

STRIGOII

Nici noaptea nu-i uitare draga mea!
Sub cortul ei cutremurat de vise
Vin umbre mari din bolţile închise
Şi cade greu din linişti câte-o stea.

Stăm trezi pe patul alb, cu ochii mari,
Ca bufniţa din turlă, ca pisica;
Cu paşi tiptili, cu glas părelnic, frica
Ne stinge viaţa ca pe-un felinar.

O rază verde tremură prin geamuri,
Apoi rânjeşte luna ca un craniu.
Şi prin pereţi aud tic-tacul straniu
Al şerpilor cu nevăzute flamuri...

Strigoii mei apar jucând în rânduri
Cu timpul peste umeri ca o mantă.
Scheletul ăsta-mi va fi fost amantă
Cu brațele de lemn, cu dinți de scânduri...

Să nu te sperii draga mea, eu văd
Mai mult în urmă decât înainte.
Așează-ți leneș capul tău cuminte
Și lasă 'n umbră tristul meu prăpăd.

Chiar eu încerc să uit din când în când,
Și-atuncea alți strigoi ridic din mine,
Cu fiecare strofă nouă, din ruine
Cresc flori pentru 'nserarea de curând.

OBSESIE

Bătrânul Pan stă rezemat cu mâna
De-un fag pleșuv în care toamna cântă.
Și-ar drege naiul, dar îl înspăimântă
Femeea despletită și bătrână.

Oftează lung și pleacă'n depărtare.
In urmă-i cântecul a stat de-odată,
Iar depe-o creangă tristă și uscată
Ii zvârle toamna frunze pe cărare.

Peste-un izvor s'a aplecat să bea.
Ii tremura de sete mâna plină,
Dar din oglindă i-a rânjit haină
Bătrâna toamnă care-l aștepta.

VASUL FANTOMĂ

Lui Lulu

Vas pur, crestat în fumul îndoelii,
Pe val de Nord stăpân te-ai legănat
Şi'n ritm se clătina un spânzurat
Cu gâtul prins în pânzele vântrelii.

Pe maluri aspre, aşteptări bretone
Te-au zămislit din viaţă şi din vis
Şi te-au cântat cu sufletul deschis
Speranţe reci în burguri teutone.

Poate-ai murit în golfuri fără nume
Şi'n linişti clare mai aştepţi furtuni...
Sau mateloţi din depărtări aduni,
Să-i strângi pe bord ca să-i ascunzi de lume.

Vas blestemat să porți singurătate,
Pe mări pustii, în nopți cu ceață grea,
Aștept mereu pe țărmuri umbra ta
Și puntea să-mi întinzi pe înserate.

In mantie de ghiață, la tribord,
Ca o fantomă-ți voi veghea destinul
Și prin tăceri vom spinteca seninul
Spre țărmul alb al mărilor din Nord.

Ca un stindard al marelui catarg,
In ștreang de ură strâns, va flutura
Trecutul meu peste prezența ta
Și beți de viață vom zvâcni spre larg.

DESPOETIZARE

Prea pură toamna bate lângă stea,
Ca un ceasornic vechiu întors de vreme..
Eu nu mai am cerneli pentru poeme
Și nici uitare pentru viața mea.

Când cade-o frunză seara, ca o clipă,
N'am niciun vers s'o'nchid în veșnicie.
Admir și tac — și toamna arămie
Adie lângă frunți ca o aripă.

Ca Meșterul Manole am rămas
Insingurat pe culmi de poesie
Și-aștept o nouă grea melancolie
Ca să-mi redea din urmă vechiul glas.

Ce-s vinovat că veacul ăsta gol
A răstignit poetu'n amintire?
O cruce'n urmă — alta'n devenire
Şi între ele gândurile stol...

Dece nu cânt iubirea ca'n trecut?
Prietenia, nopţile, tăcerea?
O strună mi-a rămas şi chem durerea
Să-i mişte'ndoliatul suflet mut.

Ironic vremea tremură'n grădină.
Cu fiecare frunză cade câte-un gând,
Şi-am auzit departe-un corb strigând
Că toamna e un verde în surdină.

BRĂŢĂRI

Pe umăr, pe frunte, pe braţul tăcut,
Mă leagă de vremuri sonore inele,
Cling-clang peste lume brăţările-mi grele,
Pe trup strecurate din necunoscut.

Sunt lanţuri de aur cântările mele:
Răsună prin ele atâta trecut!
Sunt scribul şi sclavul adâncului mut,
Cling-clang peste lume brăţările-mi grele.

SOMN

Vezi steaua care cade pe cer ca o năframă?
In fluturarea calmă e-o moarte care vine.
Va trece mai departe, se va opri la mine,
Sau va ucide frunze prin toamna de aramă?

In noaptea asta'naltă şi somnul e-o cădere,
Inceată ca o pânză ce fâlfâe pe gene;
In telescop cometa s'a rezemat alene
Şi astronomul doarme cu fruntea pe tăcere.

PINII DIN ROMA

Culorile tăcute pe pânza lor adună
Atâta veşnicie cât nu e între noi
Şi versul lor de umbre în dimineaţa brună
Ritmează paşnic lenea trecutului convoi.

Pe pânză trunchiuri drepte îşi tremură'n lumină
Comoara lor de frunze, ca un buchet de-azur
Şi'ntreaga dimineaţă cântând peste grădină
Le dărue în plete fâşii de clar-obscur.

Un pictor din paletă i-a făurit aşa
Şi nu ştiu dacă pinii aceştia din tablou
Nu sunt o altă viaţă, mai plină şi mai grea,
Şi dacă pinii Romei nu-s simplul lor ecou.

GENEZA

Sonoră soră, lira mea cioplită,
Ce deget îți va prinde poesia ?
Aștept flămând din tine melodia
Ca pe-o mireasă tristă și uimită.

Ascund în mine cheia fermecată
Pe care-o cere trupul tău de coarde,
O simt aprinsă în adânc cum arde
Și n'o pot prinde, soră 'ndurerată.

Sonoră soră, lira mea soție,
Prevăd solemne clipele ce vin
Și 'nfiorat spre trupul tău mă 'nchin,
Ca turmele însetate în pustie.

OBELISCUL

(In Piazza del Popolo)

Unde-au fost plopi odată, înaltul obelisc.
In jur fântâna cade în jerbe de lumină
O cruce-a 'nfipt-o Papa în ascuțitul pisc
Și peste Roma pare un gând care se 'nchină.

Pe piatra greu cioplită de vreme și de-o mână
Hieroglife roase vorbesc și-acum ca ieri
Și pe deasupra apei ce gâlgâe în fântână
Necunoscute semne se urcă în spre cer.

Efortul însă pare și astăzi pueril
In piața prea creștină și rondă ca un disc.
Când bate luna 'n piatra cioplită lângă Nil
De-asupra apei geme străinul obelisc.

PALINODIE

Călărim năuci către zări necunoscute și
păstrăm în cute adânci dorul întoarcerii

I

Răsună clar amurgul prin fluere de jad,
Insângerând pe dealuri ca un păun rănit
Și cad perechi de umbre din turlele de brad,
Impreunând tăcerea cu noaptea ca 'ntr'un schit.

Coboară întunerec cărările din pomi
Și trupuri necurate se saltă din nimic:
Fecioare blestemate, heliofobi și gnomi
Cu brațe răsucite și zâmbetul pitic.

II

Cresc iele dintre sălcii și joacă peste ape
Cu pasul fără zgomot, trezind tăceri din prund
Și izbutind năvalnic cu brațele să sape
In întunerec falduri și gesturi fără fund.

Le vezi frumoasă muză cum tremură în ceață
Și bufnița cum roade lumina 'n ochii ei?
Vor dănțui nebune, cuprinse de viață
Ca într'un ritm al nopții, unduitor și greu.

III

Vor clocoti adâncuri în demonul din noi
Și vom privi pe geamul învăluit în vis,
Ne vom trezi besmetici, sub stele de noroi
Cu ochii către dorul în suflete închis.

Mă voi desprinde'n taină din harul omenesc
Și voi pătrunde în noapte călare pe-un harac,
Cu palme 'nsângerate voi încerca să cresc
Nemuritor și singur în trupul unui drac.

IV

Sunt eu nebunul negru cu coarnele 'ndoite,
Cu părul creț pe frunte în iedere șirete?
Ard ochii, frige părul crescut între copite
Și mă încurc în coada plesnită de perete.

Aud un om în mine cum plânge să-i deschid
Și luna asta albă mă doare ca o cruce...
E frig și besnă crudă ca'ntr'un mormânt lichid
Și noaptea, ca o lene, așa de'ncet se duce?

V

Aștept în scorburi ude misterul dimineții,
Pândesc, ascuns de vrajă, comorile luminii,
Și mă adun cuminte în faldurile ceții,
Să mângâi aurora când își înalță crinii.

CÂNTEC DE SFÂRȘIT CARTEA

Celor dela „Meșterul Manole"

Uitați-mi prieteni și ochii și cântul,
Uitați-mi și mâna cu care v'am scris,
Pe genele ude coboară un vis
Mai greu ca pământul.

Când umbrele serii pe rând vor veni
Să-mi șteargă din minte 'nnoptate poeme,
Voi scrie cu pana uitării pe vreme:
— „Eu nu voi muri!"

Desprins dintr'o viață voi merge spre alta,
Nu văd deci prieteni de ce m'ați jeli,
Păstrați-mi doar chipul în marmoră gri
Cioplită cu dalta.

Căci vreau să rămână și fruntea și visul
Și gura aceasta cu care-am iubit,
In marmora rece și 'n chipul cioplit
Voi ști Paradisul.

Și'n serile 'nchise în liniște brună,
Când gâlgâe vinul din cer în podgorii,
Strângeți-mi cu grijă pierdutele glorii
In albă cunună.

Prierdeți-mi prieteni și urma'n cetate,
Uitați-mi și mâna cu care v'am scris,
Pe genele ude coboară un vis
Din singurătate.

CUPRINSUL

Pag.

S'A TIPĂRIT ACEST VOLUM ÎN BUCUREŞTI, LA TIPOGRAFIA CĂRŢILOR BISERICEŞTI ÎN ANUL 1941, LUNA MARTIE ÎN 500 EXEMPLARE PE HÂRTIE VELINĂ MATĂ ŞI 20 EXMPLARE PE HÂRTIE VELINĂ CHAMOIS NUMEROTATE DELA 1 LA 20.

Revista
„MEŞTERUL MANOLE"
adună în paginile ei
scrisul inalt al
generaţiei tinere.